

BIENVENIDOS
A LA QUIACA
USHUAIA 5121 Km.

HARD LACHEN BIJ AANKOMST IN USHUAIA

Nog maar een 'klein' stukkie...

De onverwoestbare Toyota Landcruiser van Karin-Marijke en Coen.

Windkracht 10!

zullen ze vijfduizend kilometer afleggen. Ik maak bij een benzinepomp een praatje met ze en in no time worden we vrienden. Maar vriendschappen duren al reizende kort. Twee dagen later neem ik al weer afscheid van ze. Zij keren terug naar Buenos Aires. Ik zak verder af naar beneden. Vanaf Comodoro Rivadavia aan de kust is het nog zo'n 1700 kilometer naar Ushuaia. De zuidpool trekt als een magneet. De Guzzi met zijn 240 kilo staal laat zich gemakkelijk aantrekken. Drie dagen later sta ik aan de Chileense grens en neem de boot naar Tierra del Fuego. In de punt botsen de Atlantische Oceaan en de Pacific op elkaar. Het is er koud en het waait nog harder dan in Patagonië.

Windkracht tien

Maar al stormt het windkracht tien, niets kan de Guzzi nog stoppen. Ik besef dat de motor 60.000 kilometer achter de rug heeft. Hij heeft me nooit laten staan, wonderbaarlijk. Ik overnacht in Rio Grande. De volgende dag klim ik weer in het zadel. Ik heb nog maar 160 kilometer te gaan. Ik geniet van mijn laatste rijdag. In drie weken tijd heb ik meer dan vijfduizend kilometer afgelegd. Op mijn sloffen rijd ik Ushuaia binnen. Drie jaar lang heb ik naar dit moment uitgekeken. Aan de poort van de stad moet ik hard lachen. Ik ben met minimale problemen van de Noordpool naar de Zuidpool gereden, op een 35 jaar oude Moto Guzzi V7.

+++++ KAARSRECHTE WEGEN +++ 4 METER LANGE SLANG +++ ZADELPIJN +++ AGUILAS ARGENTINAS +++ FINISH +++

Na drie jaar rondzwerven over de Amerikaanse continenten rijden Paul van Hooff en de Moto Guzzi V7 Ushuaia binnen. Om de zuidelijkste stad te bereiken, wordt er in drie weken tijd meer dan vijfduizend kilometer afgelegd.

Ik schrik bij de grens van Argentinië als ik lees hoeveel ik nog te gaan heb naar Ushuaia: 5.121 kilometer. Toch besluit ik om, zonder al te veel langdurige tussenstops, mijn reis af te maken. Maandenlang heb ik rondgehangen in Bolivia en ik heb zin om de motor de sporen te geven. Ondanks de ellenlange stofwegen in de Zuid-Amerikaanse republiek verkeert de Guzzi nog altijd in puike conditie. Wat heet, drie jaar lang heeft hij me nog niet één keer teleurgesteld. Heeft hij nog een eindschot in petto?

Westerndecor

Aan de wegen in Argentinië zal het niet liggen. Die zijn kaarsrecht én geasfalteerd. Met de Argentijn Daniel, die met zijn motor toerde door Bolivia, rijd ik op tot de stad Salta. Daar nemen we afscheid. Ik buig af naar Tucumán. Om daar te komen rijd ik eerst door een westerndecor met grillige, rode rotspartijen. Daarna waan ik me in de Alpen om vervolgens af te dalen tot de tropische laagvlakte van Tucumán. Ik rijd door het hart van Argentinië. Daar is het vooral oersaa. Als je in de buurt van het Andesgebergte blijft, is het landschap afwisselend. Nadeel: veel stofwegen en daar heb ik er al genoeg van bereden. Wat rest is de pampa, droge vlakten waaruit Argentinië grotendeels bestaat. Het schiet wel lekker op.

Reizigersverhalen

Voordat ik het in de gaten heb, ben ik in de buurt van Córdoba. Het is er snikheet. Eén keer kan ik maar net een vier meter lange slang ontwijken. Het reptiel ligt compleet uitgestrekt te zonnen op het asfalt. Ik zweet me een ongeluk in mijn motorpak en besluit de koelte van de bergen weer op te zoeken. In Junin de los Andes ontmoet ik de Nederlanders Coen en Karin-Marijke. Het stel reist al vijf jaar lang met hun onverwoestbare Toyota Landcruiser over de wereld. Met flessen rode wijn binnen handbereik wisselen we reizigersverhalen uit. Het valt me op dat de twee Nederlanders na al die tijd nog niet reismoe zijn. "We nemen onze tijd", knipoogt Coen. Ik merk dat ik last van 'zadelpijn' begin te krijgen. Drie jaar lang in mijn eentje over de Amerikaanse continenten zwerven, begint zijn tol te eisen. Ik ben het zat om steeds maar weer afscheid te moeten nemen. De dag na de ontmoeting met de twee Nederlanders zit ik al weer op de motorfiets. Lichamelijk heb ik het zwaar in Argentinië, vooral in Patagonië. Daar waait het hard. De wind komt van alle kanten, behalve van achteren. Toch schiet ik op. Onder deze omstandigheden rijd ik soms vijfhonderd kilometer op een dag. En dat is veel als je met zo'n oude motorfiets zonder windscherm reist.

Magneet

Ik rijd lange stukken over La Ruta 40. Che Guevara reisde hier in de jaren vijftig met zijn oude Norton 500 ook. De route heeft dezelfde mystiek als Route 66 in de Verenigde Staten. Maar in deze uithoek van Argentinië rijd je veel over ripio, oftewel stofwegen. Om die te vermijden rijd ik richting het oosten, naar de Atlantische Oceaan. Op weg naar de kust ontmoet ik de Aguilas Argentinas, een Argentijnse motorclub. Zes leden reizen op Zanella's 150 cc. De voorzitter heeft zelfs zijn vrouw achterop. In twee weken tijd

240 kilo staal...

Met een Moto Guzzi V7 door Noord- en Zuid-Amerika

Van Noord- naar Zuidpool met minimale problemen!